

«Ὁ λόγος ὃν ἀκούετε οὐκ ἔστιν ἐμός
ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με Πατρός». «Ἰωάν. 14:24»

«Καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου,
καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέροις γλώσσαις». «Πράξεων 2:4»

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

VOICE OF ORTHODOXY

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς, προνοία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
242 Cleveland St., Redfern, 2016. Tel. 9698 5066

OFFICIAL PUBLICATION OF THE GREEK ORTHODOX
ARCHDIOCESE OF AUSTRALIA
Ἐτησία Συνδρομή — Annual Subscription \$ 20.00

VOLUME 26 No 7

Print Post Approved PP 2455500018

Τεύχος 294

Αύγουστος - August 2004

Η ΚΑΤΑ ΘΕΟΝ ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΤΑ

Υπό Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας Στυλιανού

Β'

Στὴν Ἐφημερίδα «ΤΟ ΒΗΜΑ» τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μας (Αὐγουστος 2004), προσπαθήσαμε νὰ δείξουμε, σὲ σύντομο ἄρθρο ὑπὸ τὸν τίτλο «Ἐκκλησία καὶ Ἀθλητισμός», δύο κυρίως βασικά πράγματα: **Πρῶτον**, τὸ πῶς θὰ πρέπει νὰ ἀξιολογηθοῦν μὲ νηφαλιότητα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία οἱ διεξαγόμενοι κατ' αὐτάς συγκεκριμένοι Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες (τῆς 28ης Ὀλυμπιάδας «ΑΘΗΝΑ 2004»), γιὰ τοὺς ὁποίους διατυπώθηκαν ἀπὸ διαφόρους καὶ γιὰ διαφόρους λόγους ἀρκετές ἀντιφατικές κρίσεις. Καὶ **δεύτερον**, ἀκόμη σπουδαιότερο, προσπαθήσαμε νὰ ἐπισημάνουμε τὴ βαθύτερη «συγγένεια», πού ἐξ ὀρισμοῦ ἔχει καὶ πρέπει πάντοτε νὰ διατηρεῖ ἡ Ἐκκλησία –ὅσο εἶναι ἀκόμη «στρατευόμενη» μέσα στὸν κόσμο– μὲ τὸν ἀθλητισμό, τὴν ἀσκήση καὶ τὸν ἀγῶνα.

Καὶ μόνο ἡ κοινὴ ἐτυμολογικὴ ρίζα στὶς λέξεις «ἀσκήση» καὶ «ἀσκητισμός», θὰ ἦταν ἀρκετὴ νὰ μᾶς πείσει, ὅτι ἀκόμη καὶ τὰ συνήθως «ἐν κρυπτῶ» καὶ «κατ' ἰδίαν» διεξαγόμενα «πνευματικὰ ἀγωνίσματα», στὸν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας ἢ τῆς Ἐρήμου, δέν εἶναι κατ' ἀρχὴν ἄσχετα μὲ τὰ ὁποιαδήποτε δημόσια «γυμναστικά παλαίσματα» στὰ στάδια καὶ τὶς κονίστρες τοῦ κόσμου.

Καὶ ἐπειδὴ ἀκριβῶς, στὴν Ἑλληνικὴ τοῦλάχιστον γλῶσσα, οἱ λέξεις δέν εἶναι ἀπλῶς «σημεῖα» (δηλ. συμβατικά σημάδια καὶ σήματα), ἀλλ' ἀντιθέτως ἐκφράζουν ἓνα βαθύτερο περιεχόμενο, τὸ ὁποῖο «δηλώνουν» ἢ «ὑπο-δηλώνουν» μὲ ἐπαρκὴ προφάνεια καὶ σαφήνεια, ἄς δοκιμάσουμε νὰ διευκρινίσουμε –μὲ βάση τὴν ἐτυμολογία τῶν ὀρων– ποιά μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ «συγγένεια» Ἐκκλησίας καὶ ἀθλητισμοῦ, ἰδίως ὅταν μιλοῦμε γιὰ «κατὰ Θεὸν γενναιότητα».

Πρὶν, λοιπόν, ἐπικαλεσθοῦμε τὴν ἐτυμολογία τῶν ὀρων: «ἀγών», «ἀσκήση», «ἄθλος», ἄς δοῦμε πρῶτα πῶς μπορεῖ νὰ νοηθεῖ ἡ σχέση πού προκύπτει ἀπὸ «συγγένεια».

Πρωτίστως θὰ πρέπει νὰ λεχθεῖ ὅτι «συγγένεια» (συν+γένος), σημαίνει τὸν «δεσμό» μέσα στό ἴδιο «γέ-

BRAVERY ACCORDING TO GOD

By Archbishop Stylianos of Australia

Part 2

In the 'VEMA' newspaper of our Archdiocese (August 2004), we tried to show through a brief article titled *Church and Athletics* two basic things: **First**, how the Church should evaluate properly the 28th Olympiad of ATHENS 2004 that was being conducted at that time, and about which contradictory opinions were expressed by a various people for various reasons. **Second**, and more importantly, to underline the deeper **relationship** the Church must have by definition – as long as it is still 'struggling' in the world – with **athletics, exercise (ascesis) and contest**.

The etymological link between words such as *ascesis* and *asceticism* alone should be sufficient to convince us that even the **spiritual contests** which are normally conducted 'in secret' and 'privately' within the Church or the desert wilderness are not unrelated to other public **sporting struggles** in the stadiums or arenas of the world.

Words are, at least in the Greek language, not merely conventional **signs**. On the contrary, they express a deeper content which they 'declare' or 'allude to' with sufficient clarity. Given this, let us try and clarify – on the basis of the **etymology** of the terms – what the relationship between Church and athletics might be, especially when we speak about '**bravery in God**'.

Before looking at the derivation of the terms *contest (agon)*, *exercise (ascesis)* and *feat (athlos)*, let us first see the relationship which arises out of 'familial relations'. While the members of the family are connected with a bond that initially ensures **unity** and **communion** between them –without 'levelling' them like a steam roller– they are not part of an identical 'mould' of dull monotony.

Im-personal 'carbon copies' can never be the product of a vibrant family. They are rather the irresponsible results of an artificial 'cloning'. Therefore if there are many features and factors that differentiate 'contest',

νος» τῶν διαφόρων μελῶν μιᾶς «οἰκο-γένειας».

Ὁ οἰκογενειακός ὁμως αὐτός δεσμός, ἐξασφαλίζει μὲν, κατ' ἀρχήν, ἐνότητα καὶ κοινωνία μεταξύ τῶν μελῶν, ὁμως δὲν τὰ «ἰσοπεδώνει» ὡς ὁδοστρωτήρας. Μῆτε τὰ «ταυτίζει» σέ ἓνα ἀπαράλλακτο «τύπο» πληκτικῆς μονοτονίας.

Τὰ ἀ-πρόσωπα καὶ **πανομοιότυπα** «ἀντίγραφα», δὲν μποροῦν νὰ εἶναι τὰ προϊόντα μιᾶς ζωντανῆς οἰκογενείας. Εἶναι μᾶλλον τὰ ἀνεύθυνα ἀποτελέσματα τεχνητῆς «κλωνοποιήσεως».

Ἐπομένως, ἐάν ὑπάρχουν πλεῖστα ὅσα στοιχεῖα καὶ παράγοντες πού **διαφοροποιούν** τόν «ἀγῶνα», τὴν «ἀσκήση», τὸ «ἄθλημα», ὅπως αὐτὰ διεξάγονται στὴν **πνευματικὴ** ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας ἀφ' ἑνός, καὶ εἰς τίς διάφορες **ἀρρένες τοῦ κόσμου** ἀφ' ἑτέρου, αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ χάνουμε ἀπὸ τὸν θεωρητικό μας ὀρίζοντα τὴν «ἐξ' ὀρισμοῦ» ὑπάρχουσα πάντα «συγγένεια», μεταξύ τῶν δύο αὐτῶν τόσο **διαφορετικῶν** χώρων.

Ἄναλύοντας τώρα ἓνα πρὸς ἓνα τοὺς πρὸ ἐνδεικτικούς ὄρους, μὲ τοὺς ὁποίους χαρακτηρίζουμε τίς προσπάθειες τοῦ ἀνθρώπου γιὰ «γυμνασία» (**σωματικὴ ἢ πνευματικὴ**), ἔχουμε τὰ ἀκόλουθα ἄκρως διδακτικά δεδομένα:

α) «**Ἀγῶν**». Ἡ λέξη προέρχεται ἀπὸ τὸ ρῆμα «**ἄγω**», καὶ σημαίνει ὁδηγῶ, κατευθύνω. Μιά πορεία κατευθυνόμενη σέ ἐπιδιωκόμενο σκοπὸ καὶ στόχο, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι πορεία στὴν τύχη καὶ «ὄπου βγεῖ». Εἶναι ἓνας δρόμος **πειθαρχίας, κόπου, εὐθύνης καὶ ὀδύνης**. Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ, εἶναι μία πορεία πού ἀπαιτεῖ **προσοχὴ καὶ προσδοκία**, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρξουν «παράπλευρες ἀπώλειες», ὅπως λέμε συνήθως. Μὲ τέτοια δεδομένα, δὲν εἶναι καθόλου παράξενο πού τὸ κυριώτερο στοιχεῖο στὸν δυναμισμό τῆς ἐν λόγω πορείας εἶναι ἡ «**ἀγωνία**», μιὰ ἄλλη λέξη πού ἐτυμολογικὰ προκύπτει ἀπὸ τὸν ἀγῶνα.

β) «**Γυμνασία**», «**γύμνασμα**», «**γυμναστικὴ**». Καὶ οἱ τρεῖς λέξεις ἔχουν κοινὴ ρίζα τὸ οὐσιαστικοποιημένο ἐπίθετο «**γυμνό**» καὶ τὸ ρῆμα «**γυμνώνω**». Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ἡ γυμνασία προϋποθέτει τὴν «ἀπογύμνωση», δηλαδή τὴν ἀποβολὴ ὁποιοῦδήποτε περιττοῦ βάρους ἢ «περιβλήματος» (ἐνδύματος, στολῆς κ.ἄ.), προκειμένου, ἀπελευθερωμένο τελείως τὸ σῶμα ἀπὸ τίς δεσμευτικὲς συνθήκες πού τὸ δυναστεύουν, νὰ μπορέσει νὰ ἀναπτυχθεῖ φυσιολογικὰ στὸν ἀνώτερο δυνατὸ βαθμό.

γ) «**Ἀσκήση**», «**ἀσκητισμός**». Ἦδη εἶπαμε πρὸ πάντων, ὅτι ἡ κοινὴ ἐτυμολογικὴ ρίζα αὐτῶν τῶν δύο ὄρων, δείχνει τὴν μεγαλύτερη συγγένεια **σωματικῆς καὶ πνευματικῆς** γυμνασίας. Δὲν ἀσκεῖται μόνον ὁ ἀθλητὴς στὰ γυμναστήρια καὶ τὰ στάδια. Ἐξ ἴσου ἀσκεῖται καὶ ὁ Ἐρημίτης Μοναχός, ὁ Στυλίτης, ὁ Ἐγκρατετής, ὁ Νηστευτής κ.ἄ.

Στὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα, τὴν ὁποία ὡς γνωστὸν χαρακτηρίζει μιὰ ἰδιαίτερη «**εὐ-γένεια**» καὶ **ἱερότητα** τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν ὄρων, μὲ τοὺς ὁποίους δηλοῦνται καὶ οἱ πρὸ κοινές καθημερινές ἐνέργειες τοῦ

'exercise' and 'struggle' conducted within the **spiritual life** of the Church on the one hand, and **secular arenas** on the other, this does not mean we should lose from our theoretical horizon the relationship which, by definition, always exists between these two largely **different** fields.

In analysing one by one the most indicative terms used to describe human efforts in exercise (whether physical or spiritual), we have the following highly informative data:

1) **Contest** (*agon*). This word in Greek comes from the verb *ago*, which means to lead or direct. A journey that is directed towards a pursued goal and purpose cannot however be a journey of chance that will end up 'anywhere'. It is a journey of discipline, effort, responsibility, and pain. For this precise reason, it is a journey which requires caution and expectation, so that there are no 'casualties', as we normally say. Given this, it is not at all strange that the major feature of the dynamism of such a journey is **agony** - another word that is derived from *agon*.

2) **Gymnastics**. Derived from the adjective *gymno*, literally meaning **naked**. This presupposes the discarding of every superfluous weight or adornment (clothing or uniform etc.), so that in being totally freed from the constrictions that bind it, the body may naturally develop to the highest possible degree.

3) **Exercise and asceticism** (*ascesis*). We have already mentioned above that the common etymological root of these two terms shows the greatest relation between **bodily** and **spiritual** exercise. It is not only the athlete who trains at the gymnasiums and the stadiums. It is equally the isolated Monk, the Stylite, the Encratite, the Ascetic and so on.

In the Greek language, whose use of names and terms has a special **nobility** and **sacredness**, even when describing the most common daily human activities (which are unfortunately cheapened by the now common term '**routine**'!), there is something remarkable that can be said: when speaking about the specialised work which each person has chosen in communion with fellow human beings, we never say that we do this or that '**job**' (which is a more recent and crude innovation, and reminds us of something servile!). We say instead more indicatively and properly: I **exercise** this or that **profession**.

And we must admit that it is only with this terminology that we fully express the ethical dimension of work. It is the profession which 'professes' (literally 'promises' in Greek) that the specific work is not only to earn an income but, equally, to also serve society as a whole. This is exactly why the work of one's profession is **exercise**, which of course aims at ever better outcomes (not only **commercially**, but **morally** as well).

4) **Athletics**. This and related words have the ancient Greek noun *athlos* at its core, which means both a com-

άνθρώπου (τίς όποίες άτυχώς ευτελίξει ό ξενόφεροτος «πολυ-συλλεκτικός» χαρακτηρισμός «**ρουτίνα**»!), έχομε νά πούμε και τούτο τό θαυμαστό. Μιλώντας για τήν εξειδικευμένη εργασία πού ό καθένας επέλεξε νά κάνει ως «επάγγελμα» στην έν κοινωνία μέ τούς συνανθρώπους ζωή, δέν λέμε ποτέ κάνω τούτη τήν **δουλειά** (πού είναι νεωτερικό και βάρβαρο, υπενθυμίζει δέ και τό αίσθημα **δουλείας**!). Πολύ ένδεικτικά και καθαρόγλωσσα, λέμε: «**Άσκώ**» ή «**έξασκώ**» τούτο ή εκείνο τό επάγγελμα.

Και πρέπει νά παραδεχθούμε ότι, μόνο μ' αυτή τήν όρολογία εκφράζεται πλήρως ή **ήθική** διάσταση τής εργασίας όταν γίνεται ως «επάγγελμα». Δηλαδή ως **επαγγελία** και **υπόσχεση**, ότι μέ τήν εργασία αυτή δέν κερδίζεται μόνο «τό ψωμί» τού **επαγγελματία** εργάτη, αλλά «**διακονείται**», στον ίδιο βαθμό, και τό κοινωνικό σύνολο. Γι' αυτό ακριβώς, ή εργασία τού επαγγέλματος είναι **άσκηση** και **έξάσκηση**, πού ασφαλώς όφειλε νά αποβλέπει σέ όλο και καλύτερες επιδόσεις (όχι μονάχα **έμπορικά** αλλά και **ήθικά**).

δ) «**Άθλος**», «**άθλημα**», «**άθλω**», «**άθλοφόρος**». Και οι τέσσερις αυτές λέξεις έχουν κοινή ρίζα τό πανάρχαιο ουσιαστικό «**άθλος**», πού σημαίνει συγχρόνως άγωνιστικό **στόχο** άφ' ενός, και άγωνιστικό **έπίτευγμα** άφ' έτέρου.

Τό ρήμα βέβαια «**άθλω**» ή «**άθλούμαι**» δείχνει τήν καταβαλλόμενη έθελουσίως **ένέργεια**, για επίτευξη τού έλευθερα τεθειμένου **στόχου**. Τό δέ «**άθλημα**», ως ουσιαστικό, μέ τήν χαρακτηριστική κατάληξη **-μα** (**δίδαγμα**, **θεώρημα**, **πόρισμα**), μαρτυρεί τήν ολοκλήρωση τού άγώνα και τήν αποκρυστάλλωσή του σέ μία πλήρη **άξια**.

Όλες αυτές οι λέξεις χρησιμοποιούνται, όπως είναι γνωστό, τόσο στους «πνευματικούς άγώνες», όσο και στα «κοσμικά άγωνίσματα». Μόνο πού τά παράγωγα «**άθλητής**», «**πρωταθλητής**» και «**άθλητισμός**» δέν χρησιμοποιούνται, παρά μόνο στα κοσμικά άγωνίσματα. Όπως πάλι τό «**άθλοφόρος**» και «**άθλω**» δέν λέγονται, παρά μόνο στους πνευματικούς άγώνες των Άσκητών και των Μαρτύρων.

Άς θυμήσουμε επίσης έδώ ότι, επειδή οι «**άθλοι**» και ή «**άθληση**» άπαιτούν συνεχείς άσκήσεις, στερήσεις και ταλαιπωρίες, κάποτε υπεράνθρωπες, συχνά παρουσιάζεται ή μορφή τού άθλούμενου όχι ευχάριστη μήτε άπαστράπτουσα τό σφρίγος τής υγείας, αλλά «**άθλια**»! Γι' αυτό, ή λέξη εκφυλίζεται σέ κάτι τελείως **άρνητικό**, όπως π.χ. «**άθλιος**», «**τρισαθλιος**», «**άθλιότητες**» κ.ά.

ε) «**Τρόπαιον**», «**τροπαιούχος**», «**τροπαιοφόρος**». Και αυτές οι τρεις λέξεις, μέ τήν ίδια ρίζα, χρησιμοποιούνται στό λεξιλόγιο των άγώνων, κοσμικών ή πνευματικών, άδιακρίτως. Έτσι, «**τρόπαια**» κατακτούν όχι μόνο οι στρατηλάτες και μαχητές τού κόσμου, αλλά και οι Μάρτυρες τής Πίστεως.

«**Τροπαιούχος**» όμως λέγεται μόνο ό έγκόσμιος και πολεμικός νικητής. Ό Μάρτυρας τής Πίστεως,

petitive **goal** as well as an **achievement**. While 'athlete' and 'athletics' are only used to refer to secular sporting competition, other derived words such as '*athloforos*' are only used for the spiritual struggles of Ascetics and Martyrs.

5) **Trophy**. Stemming from the word *tropaion*, which could be won not only by field marshals and soldiers, but also by the Martyrs of the Faith, it is used indiscriminately for both secular and spiritual contests. A Martyr, such as St George, is referred to as '*tropaioforos*' or trophy-bearer. He is only the *bearer* of the 'victory' or the 'achievement' (*tropaion*) as it is not his own 'possession', but only the gift of the grace of God given from above.

Following the above comments about the relevant terms, the careful reader would ascertain that, if there is anything that distinguishes 'bravery in God' and the 'spiritual struggles' of the Christian from the 'secular games of the stadiums', it is the **phronema** and the **meaning** of the games.

For, if the names and the terms are related to each other, and are indeed sometimes identical, the meaning we give to the terms and the words is what makes all the difference! To sum up, the deeper phronema or mindset of the struggling and vigilant Christian in this life is precisely that which the Apostle Paul meant when stating: "*as having nothing and yet possessing all things*" (2 Cor. 6:10).

άντιθέτως, λέγεται «**Τροπαιοφόρος**» (π.χ. ό Άγιος Γεώργιος).

Και ή διαφορά βέβαια είναι σημαντική. Ό **τροπαιούχος** είναι κατά λέξη αυτός πού «**έχει τό τρόπαιον**», αυτός δηλαδή πού τό **κατέχει** ως δικό του κτήμα (όπως λέμε π.χ. «**οικοπεδούχος**», «**συνταξιούχος**», «**πτυχιούχος**» κ.ά.).

Στό «**τροπαιοφόρος**» είναι φανερό ότι ή «**νίκη**» ή τό «**κατόρθωμα**» (τρόπαιον), δέν διεκδικείται από τόν φορέα ως «**κτήμα του**», αλλά μονάχα ως άνωθεν **δωρεά** τής χάριτος τού Θεού.

Μετά από τήν άνάλυση τής ως άνω όρολογίας, ό προσεκτικός αναγνώστης θά διαπιστώσει ότι, άν κάτι ξεχωρίζει τήν «**κατά Θεόν γενναιότητα**» και τά «**πνευματικά άγωνίσματα**» τού Χριστιανού, από τούς «**κοσμικούς άγώνες των σταδίων**», αυτό είναι τό **φρόνημα** και τό **νόημα** τού άγώνα.

Γιατί, άν τά όνόματα και ή όρολογία είναι συγγενείς, κάποτε δέ και ακριβώς ίδια, έν τούτοις ή «**νοηματοδότηση**» στους όρους και τίς λέξεις είναι πού κάνει όλη τήν διαφορά! Και για νά τό πούμε μέ μία λέξη, τό βαθύτατο φρόνημα τού άγωνιζόμενου και γρηγορούντος Χριστιανού στην παρούσα ζωή, είναι αυτό ακριβώς πού ό Άπόστ. Παύλος έννοούσε όταν έλεγε «*ώς μηδέν έχοντες και πάντα κατέχοντες*» (Β' Κορ. 6, 10).

THE LIFE AND TIMES OF ST. IRENAEUS OF LYONS

Philip Kariatlis

On 23 August of every year the Church celebrates the memory of an important saint and bishop of the second century Christian Church. St. Irenaeus was bishop of Lyons (Lugdunum) in the second century. Born c.a. 130 A.D.¹, he was to become an outstanding theologian and ecclesiastical leader; a true witness and propagator to the apostolic faith and apostolic tradition. He was an ecumenical man who, even though wrote against Gnosticism and Marcionism² always stressed unity. He was most probably born in Smyrna³ but migrated to Gaul where he spent the mature years of his life and where he eventually died a martyr c.a. 202 A.D.

Irenaeus received a liberal education, becoming acquainted with both Holy Scripture and Greek philosophy and literature. He was greatly influenced by St. Polycarp from whom he received the seeds of the true apostolic tradition. Writing to the Roman presbyter Florinus, Irenaeus reveals this influence:

“For while I was still a boy I knew you [Florinus]...in Polycarp’s house... I remember the events of those days more clearly than those that happened recently... I can speak of the place that St. Polycarp sat and disputed, how he came in and went out... the discourses which he made to the people... how he

reported his influence with John and with the others who had seen the Lord.”⁴

It is beyond doubt that Irenaeus was also well acquainted with Greek thought. He was very familiar with the writings of Greek apologists such as Justin Martyr⁵ and Athenagoras whose works he sought to explain to the Greek - speaking world.

Irenaeus left Asia Minor and went to Gaul. He probably accompanied St. Polycarp to Rome in 155 A.D. and then continued to Lyons. Lyons was a great commercial city. It was “the country in which the arena was crowded with people... famous and held in higher repute than any in the land.”⁶ It was situated on the Rhone River and was the centre of the Roman road system for Gaul. Intimate relations existed from very remote times between the ports of Asia Minor and Marseilles, which had been colonized from Asia Minor approximately six centuries before the rise of Christianity. During the Roman period, Levantine traders were regularly transporting their

goods up the Rhone as far as Lyons. It was only natural that many of whom traveled and settled in Lyons were missionaries who brought Christianity to the pagan Gauls thereby founding a dynamic Church. Therefore even though Lyons was the second most important capital of the Western Roman Empire, it was still basically a Greek - speaking community. It was to this Church that Irenaeus came to serve as a presbyter. The first historical mention of Irenaeus is in 177 A.D. where he is a prominent priest in this area. During this time the Montanist controversy was raging in the Church of

1. The precise date on which he was born cannot be determined due to the lack of sources, however modern scholarship tends to place his birth c.a. 130 A.D. The birth of Irenaeus has been placed as early as 97 A.D. by Dodwell and as late as 140 A.D. by others.

2. Gnosticism and Marcionism were two great heresies which the early Church encountered in its early history.

3. The evidence that he was born in Smyrna is implied by the fact that he had St. Polycarp as teacher in his youth. However the fact that Irenaeus was in Smyrna as a boy does not demand that he be born there.

4. Eusebius. *Ecclesiastical History*, V. xx, 5 - 6.

5. Robinson, J.A., who is the editor of *Demonstration of the Apostolic Teaching* by Irenaeus argues that he studied under him in Rome as well.

6. Eusebius. *Ecclesiastical History*, V. i, 1

Phrygia. When this heresy reached Lyons a letter was written on this matter to Pope Eleutherius and which Irenaeus was delegated and entrusted to take to Rome. The letter, which on this occasion he took to the pope in Rome recommended him excellently;

“We have asked our brother and companion Irenaeus to bring this letter to you and we beg you to hold him in esteem for he is zealous for the covenant of Christ. For had we known that rank can confer righteousness on anyone, we should first of all have recommended him as being a presbyter of the church, for that is his position.”⁷

Many scholars contend that as a result of being sent to Rome he escaped the terrible persecutions which broke out in 177 A.D. by the decree of the Emperor Marcus Aurelius.⁸ Aurelius was a dedicated pagan who vehemently persecuted Christians with “noisy abuse, blows, dragging along the ground, plundering stoning, imprisonment...”⁹ On his return from Rome Irenaeus was chosen to succeed Pothinus as bishop who had been previously martyred.

As bishop, Irenaeus saw himself as a successor of the apostles; a link between the historical person of Jesus and the contemporary Church. Like St. Ignatius of Antioch, Irenaeus saw himself as the centre of the Eucharist however he also saw himself as a teacher. Because of his confrontation with the Gnostics, Irenaeus placed appropriate importance to the continuity of teaching within the Church.¹⁰ Since the Gnostics appealed to a secret tradition handed down by a secret succession of pedagogues, Irenaeus answered by appealing to the tradition openly promulgated in the four canonical gospels and to the unbroken public succession of bishops within a see. He saw himself as the one, *par excellence*, who taught the truth.

“We should obey those presbyters¹¹ in the

7. *ibid*, V. iv, 2

8. Cayre, F.A.A. in his *Patrologie et Histoire de la Thologie* writes that ‘il dut, sans doute, ù ce voyage ù Rome de n’être pas victime de la persécution qui sivit ‘a Lyon en 177 - 178, et dont saint Pothin fut la plus illustre victime.’ p.161

9. Eusebius, *Ecclesiastical History* V, i. 7

10. Bishop Kallistos Ware, in his article “Patterns of Episcopacy in the Early Church and Today, An Orthodox View.” in *Bishop, But What Kind?* p.11

11. By ‘presbyters’ Irenaeus means ‘bishops.’ A survival of the primitive New Testament usage.

Church who have their succession from the apostles, and who, together with succession in the episcopate, have received the assured *charisma* of the truth (*certum charisma veritatis*).”¹²

Irenaeus viewed apostolic succession as the true sign of continuity with the apostolic faith. He saw himself as a successor of the apostles, as *alter apostolus*¹³ and therefore as someone who preserved the continuity of doctrinal teaching, the fullness of the Catholic faith and life.

When dealing with the heresies Irenaeus not only exposed and overthrew their teaching but also sought the orthodox interpretation and teaching as well. In spite of Irenaeus’ interest in guarding his flock from the many heresies, his main preoccupation was the individual and his salvation. He was concerned with humankind’s progress in order that he may achieve “the vision and enjoyment of God.”¹⁴ Far from being speculative, his theology whilst deep and complex, was certainly concerned with finding ways to help his flock apply it to their lives. Since Irenaeus main interest was soteriological, he worked hard to spread Christianity to the neighboring provinces of Lyons¹⁵ as well.

The next historical mention of Irenaeus is between the years 189 A.D. and 198 A.D., concerning the celebration of *Pascha* (Easter). The Churches of Asia celebrated Easter on the fourteenth day after the new moon with which the month of Nisan began. The rest of Christendom held that the day on which the Resurrection could be celebrated was Sunday. The pope most probably sent letters to Asia Minor requesting councils to be convoked in order to discuss the proper day for the celebration of *Pascha*. Church councils were held in other provinces including Rome. The deci-

12. *Against the Heresies*. IV. xxvi, 2

13. For Irenaeus the bishop is *alter apostolus* whereas for Ignatius the bishop is *alter Christus*. For Irenaeus, the bishop was someone who expressed the apostolicity of the Church whereas for Ignatius the bishop was someone who took care of his flock as a living icon of Christ. There is no contradiction in the two terms but simply a difference of emphasis; the terms are complementary.

14. *Against the Heresies*. IV. xxxvii, 7.

15. Dufourcq writes, “Son eveque surveilles les rares iglises qui y sont iparses, et, sans qu’ on puisse pricisiment definir son ÷uvre missionnaire, on voit que certaines iglises, celles par exemple de Besançon et de Valence, prtendent devoir ù saint Irnie la premiöre annonce de l’ Evangile.”, cited in Cayri, F.A.A. opt. cit. p.162

sions of the councils were unanimous except for the province of Ephesus. Pope Victor was determined to bring about uniformity to the universal Church and he attempted to do this by suppressing the custom of Asia. He endeavored to excommunicate the Church of Asia as heterodox. To this decree Irenaeus answered and warned Pope Victor. Eusebius the historian relates that Irenaeus lived up to his name as ‘peacemaker.’

“Irenaeus, whose name means ‘peaceable’ and who by temperate was a peacemaker, pleaded and negotiated thus for the peace of the churches. He corresponded by letter not only with Victor but with very many other heads of churches, setting out both sides of the question under discussion.”¹⁶

This incident is important in understanding how Irenaeus saw the Church of Rome. By his intervention in the Paschal controversy, he did not recognize the primacy of authority in the Church of Rome.

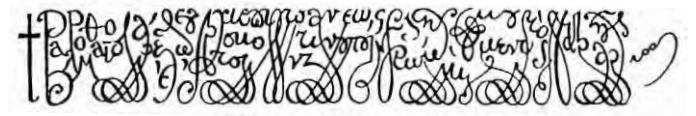
After his incident with Pope Victor, Irenaeus disappears from history and it is believed that he died approximately 202 A.D. It is not before Gregory of Tours that mention is made of his having died a martyr. There is debate amongst scholars as to his martyrdom since historians such as Eusebius make no mention of this event.¹⁷

What is important is not when or how he died but that through his writings, one has a valuable and authentic link to the apostles. One sees a man who had a depth of knowledge, a depth of faith, a love of scripture and God Himself. He was a “curious explorer of all doctrine”¹⁸ as Tertullian described him. Just like a surgeon, when performing a major operation, Irenaeus too, through his writings lays bare the nerves and sinews so as to take his reader to the very heart of a heresy with the sole purpose of healing the Church from such disease. ‘Orthodoxy’ did not survive by right in the early Church, but because it had people like Irenaeus and to this lies a clue to his grandeur and to his vigor.

16. Eusebius, *Ecclesiastical History*, V, xxiv. 18.

17. Quasten, *J. Patrology*. p.288

18. Q.S, Tetulliani, *Adversus Valentinianos*, ch. 5. Ed. by Aldo Marastoni (Padova, n.d.), p.56, [ominum doctnarum curiosissimus explorator], taken from the article by Constantelos, D., “Irenaeus of Lyons and His Central Views on Human Nature.”

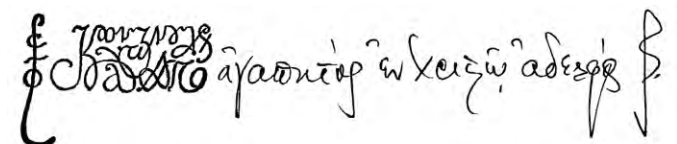
Ἄριθ. Πρωτ. 558

Ἰερώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Αὐστραλίας, ὑπέριμε καὶ ἔξαρχε πάσης Ὀκεανίας, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητέ ἀδελφέ καὶ συλλειτουργέ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Στυλιανέ, χάρις εἴη τῇ ὑμετέρα Ἰερότητι καὶ εἰρήνῃ παρὰ Θεοῦ.

Διὰ τῶν μετὰ χεῖρας Πατριαρχικῶν ἡμῶν Γραμμάτων προαγομέθα ἵνα γνωρίσωμεν καὶ τῇ ὑμετέρα ἀγαπητῇ ἡμῖν Ἰερότητι, ὅτι θεωρήσαντες ὑποβληθεῖσαν σχετικὴν αἴτησιν τοῦ Ἰερωτάτου Μητροπολίτου Ταλλίνης καὶ πάσης Ἑσθονίας κυρίου Στεφάνου, συνωδὰ τῇ κρατούσῃ πράξει καὶ τάξει τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, κατετάξαμεν εἰς τὸ Ἁγιολόγιον αὐτῆς τοὺς μαρτυρικῶ θανάτῳ τελιωθέντας ὁμολογητάς τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως ἱερεῖς Βασίλειον Solovsky, Ἰωάννην Pettai, Ἰωάννην Sarv, Κάρπον Elp καὶ Στέφανον Grigonogon, τῆς μνήμης αὐτῶν ἑορταζομένης τῇ 1β' Ἰανουαρίου, κ' Ἰανουαρίου, γ' Δεκεμβρίου καὶ κδ' Σεπτεμβρίου ἐκάστου ἔτους, ἀντιστοιχῶς, ἡμέραις τοῦ μαρτυρίου αὐτῶν, ἐκδόντες καὶ τὴν ἐπὶ τούτῳ Πατριαρχικὴν ἡμῶν καὶ Συνοδικὴν Πράξιν.

Τὴν ἀπόφασιν ταύτην τοῦ καθ' ἡμᾶς Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἀνακοινοῦμενοι καὶ τῇ ὑμετέρα Ἰερότητι, προτρεπόμεθα ἀδελφικῶς ὅπως οἱ ἀνωτέρω Ἅγιοι Μάρτυρες τιμῶνται καὶ ὑπ' αὐτῆς ὕμνοις καὶ ἐγκωμίοις, καὶ ἐπικαλούμεθα ἐπ' αὐτὴν τὴν χάριν καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

βδ' Ἰουλίου κζ'

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΤΑΓΗ*

Γιατί απ αυτά αξιώνεται κανείς νά ξαναβρεί τόν έαυτόν του, νά ξανααυρίσει στό «κατά φύσιν» μέ τήν κάθαρση πού χαρίζει ή τήρηση τών αγίων έντολών του Χριστού. Γιατί χωρίς ταπείνωση δέν μπορεί κανείς νά υπακούσει στίς έντολές, ούτε νά κατορθώσει τίποτα καλό, όπως είπε ό άββάς Μάρκος: «Χωρίς συντριβή τής καρδιάς, είναι άδύνατον νά απαλλαγει κανείς από τήν κακία, έντελώς άδύνατο ν' αποκτήση τήν άρετή». Μέ τή συντριβή λοιπόν τής καρδιάς αποδέχεται κανείς τίς έντολές, απαλλάσσεται από τήν κακία, αποκτάει τίς άρετές και τελικά ξαναβρίσκει τήν ανάπαυσή του.

Και επειδή τό είχαν καταλάβει αυτό όλοι οι "Άγιοι, φρόντιζαν μέ κάθε ταπεινή διαγωγή νά ένωθούν μέ τό Θεό. Γιατί υπήρξαν μερικοί πού άγαπούσαν τό Θεό, και πού μετά τό Βάπτισμα κόπανε όχι μόνον τίς ένέργειες τών παθών, αλλά επεθύμησαν νά νικήσουν και τά ίδια τά πάθη και νά γίνουν «άπαθείς». Τέτοιος ήταν ό "Άγιος Άντώνιος, ό "Άγιος Παχώμιος και οι άλλοι θεοφόροι Πατέρες. Έπειδή λοιπόν έβαλαν σκοπόν νά καθαριστούν, όπως λέει ό Άπόστολος από κάθε μολυσμό τής σάρκας και του πνεύματος (Β' Κορ. 7.1), γνώριζαν ότι μέ τήν τήρηση τών έντολών, όπως είπαμε ήδη, καθαρίζεται ή ψυχή και θά λέγαμε, καθαρίζεται ό νους και ξαναβρίσκει τό φώς του και έρχεται στό «κατά φύσιν». Γιατί «ή έντολή του Θεού είναι καθάρια και φωτίζει τά μάτια» (Ψαλμ. 18, 9). Κατάλαβαν ότι όσο είναι στον κόσμο, δέν μπορούν εύκολα νά κατορθώσουν τήν άρετή. Έτσι επινόησαν για τόν έαυτόν τους ένα ιδιόμορφο και πρωτότυπο τρόπο ζωής, μιá ζωή παράξενη –έννοώ βέβαια τή μοναχική ζωή– και άρχισαν νά φεύγουν από τόν κόσμο και νά κατοικούν στίς έρημιές, μέ νηστείες, μέ «χαμευνίες» (=τό νά κοιμάται κανείς καταγής χωρίς στρώμα) και άγρυπνίες και άλλες ασκήσεις, πού προξενούν κακοπάθεια, και τέλεια άπάρνηση τής πατρίδας και τών συγγενών, τών χρημάτων και τών κτημάτων. Και μέ λίγα λόγια σταύρωσαν μέσα τους κάθε κοσμικό φρόνημα. Και όχι μόνο φύλαξαν τίς έντολές, αλλά πρόσφεραν και δώρα στό Θεό. Και έξηγώ πώς. Οι έντολές του θεού δόθηκαν για όλους τούς χριστιανούς και είναι κάθε χριστιανός υποχρεωμένος νά τίς τηρήσει. Φόροι, θά λέγαμε, είναι, πού τούς όφείλει κανείς στό βασιλιά. Ποιός μπορεί νά πει, δέν δίνω τούς φόρους στό βασιλιά, και νά ξεφύγει τήν τιμωρία; Υπάρχουν όμως στον κόσμο

μεγάλοι και λαμπροί άνθρωποι, πού όχι μόνον φόρους δίνουν στό βασιλιά, αλλά του προσφέρουν και δώρα, και αυτοί αξιώνονται μεγάλης τιμής, μεγάλων χαρισμάτων και αξιωμάτων.

Έτσι λοιπόν οι Πατέρες όχι μόνον φύλαξαν τίς έντολές, αλλά πρόσφεραν και δώρα στό Θεό. Δώρα δέ είναι ή παρθενία και ή άκτημοσύνη. Αυτά δέν είναι έντολές, είναι δώρα. Γιατί πουθενά δέν είναι γραμμένο «μήν παντρευτείς, μήν κάνεις παιδιά». Ούτε πάλι έδωσε έντολή ό Χριστός όταν είπε: «Πούλησε ό,τι έχεις». Φυσικά, όταν τόν πλησίασε ό νομικός λέγοντας: «Δάσκαλε, τί νά κάνω για νά κληρονομήσω τήν αιώνια ζωή;» απάντησε: «Τίς έντολές τίς ξέρεις. Μή φονεύσεις, μή μοιχεύσεις, μήν κλέψεις, μήν ψευδομαρτυρήσεις για τόν πλησίον σου κτλ.». Και όταν εκείνος είπε ότι: «Όλα αυτά τά τήρησα από μικρό παιδί μέχρι σήμερα», προσθέτει: «Άν θέλεις νά είσαι τέλειος, πούλησε όλο σου τό βίος και μοίρασε το στους φτωχούς» (Ματθ. 19, 16-21) κτλ. Δέν είπε: «Πούλησε ό,τι έχεις» σαν νά έδινε έντολή, αλλά σαν συμβουλή. Γιατί τό «άν θέλεις» δέν φανερώνει έντολή αλλά συμβουλή.

Όπως λοιπόν είπαμε, πρόσφεραν οι Πατέρες στό θεό μαζί μέ τίς άλλες άρετές, σαν δώρα, τήν παρθενία και τήν άκτημοσύνη και όπως ακριβώς είπαμε προηγουμένως, σταύρωσαν μέσα τους τόν κόσμο και αγωνίζονταν στό έξής ώστε νά σταυρώσουν και τούς έαυτούς τους για τόν κόσμο, όπως λέει ό Άπόστολος: «Για μένα έχει σταυρωθεί πιά ό κόσμος και έγώ για τόν κόσμο» (Γαλ. 6, 14). Τί διαφέρει λοιπόν τό νά σταυρώσω μέσα μου τόν κόσμο ή νά σταυρωθώ έγώ για τόν κόσμο; Ό κόσμος σταυρώνεται για τόν άνθρωπο, όταν ό άνθρωπος άπαρνηθει τόν κόσμο και γίνει μοναχός, και αφήσει γονείς, χρήματα, κτήματα, υποθέσεις, δοσοληψίες. Τότε σταυρώνεται γι' αυτόν ό κόσμος, διότι τόν έγκατέλειψε. Και αυτό έννοεί ό Άπόστολος όταν λέει: «Ό κόσμος έχει σταυρωθεί μέσα μου». Μετά προσθέτει: «Και έγώ για τόν κόσμο». Πώς όμως σταυρώνεται ό άνθρωπος για τόν κόσμο; Σταυρώνεται όταν, άφου απαλλαγει από τά έξωτερικά πράγματα, αγωνίζεται και ένάντια στίς ίδιες τίς απολαύσεις, ένάντια στίς ίδιες τίς επιθυμίες τών πραγμάτων και ένάντια στά θελήματά του, και νεκρώνει τά πάθη του. Τότε και αυτός σταυρώνεται για τόν κόσμο, και αξιώνεται νά πει μαζί μέ τόν Άπόστολο: «Για μένα σταυρώθηκε ό κόσμος και έγώ για τόν κόσμο».

*Εκ του βιβλίου «Άββά Δωροθέου Έργα Άσκητικά»

On Renunciation*

He renews human nature and makes our senses perfect again, as they were at the beginning. He renewed fallen Man by becoming Man. He liberated him from the dominion of sin, which had compelled him by force. The enemy guided Man by force, then, and tyranny. Moreover, as the Apostle points out, those who did not want to sin were almost forced to do so: "For the good that I will to do, I do not do; but the evil I will not to do, that I practice" (Rom 7:19).

5. Therefore, having become Man for our sake, God he freed Man from the tyranny of the enemy. For He destroyed all the devil's power, He has broken all his strength and delivered us from under his control, from slavery to him, unless we want to sin voluntarily. For He gave us power, as He said "to trample on serpents and scorpions and over all the power of the enemy" (Lk 10:19), since He has purified us from every sin through holy Baptism. Through holy Baptism every sin is forgiven and erased. However God Who is good, being aware of our sickness and knowing in advance that even after holy Baptism, we are going to sin again, as it is written, that "the imagination of Man is intently bent upon evil things from his youth" (Gen 8:21 LXX), has given us in His goodness, holy commandments which purify us", so that if we should wish it we can be purified again through observance of the commandments not only from our sins but also from our other passions. Sins are one thing and passions another. The passions are anger, idleness, desire for pleasure, hate, evil desire, and others. Sins, on the other hand are, the acting out of passions, that is to say, someone puts them into practice, when uses his body to enact everything dictated by the passions. It is expected for someone to have passions, but not to carry them out.

6. Thus, as we have said, He gave us commandments which purify us even from our passions, from the evil disposition which is contained "within us" (Rom 7:22; Eph 3:16). He has endowed Man with the ability to distinguish between good and evil. He wakes him up. He shows him the causes of sin and He says to him: "The law said 'You shall not commit adultery', but I say to you that you must not lust (Matt 5:27; Ex 20:13-14). The law said 'You shall not murder', but I say unto you do not even be angry" (Matt 5:27; Ex 20:13-14). If you have this lust, even if you do not commit adultery

today, the desire inside you does not cease to tempt you until it makes you commit it. If you are angry and provocative towards your brother, you will soon fall into slander. Then, you will want something bad to happen to him, so gradually you come to the point of murder.

Again the law says, "An eye for an eye and a tooth for a tooth" (Ex 21:24), and so on, but the Lord advises us not only to accept the blow of him who strikes us with patience, but also to turn the other cheek to him in humility. At that time the purpose of the law was to teach us to not do those things which we do not want to suffer ourselves. It prevented us from doing evil because of fear of suffering the same. But now, as I said, what is asked of us is to expel this hatred, this desire for pleasure, this ambition and the other passions.

7. The aim of our master Christ is simply to teach us how we came into all these sins, how we fell into those evil days. First, as I have already said, He freed us, through holy Baptism, granting us forgiveness of sins. He gave us the power to do good if we wish and not to be forcibly drawn, so to speak, to evil. For, whoever is under the dominion of sin is constrained and drawn by it. As it says, everyone "is caught in the cords of his sins" (Prov 5:22). Then, through the Holy Commandments, He teaches us how we can be purified from the passions, so that we will not fall into the same sins again. Thus, He shows us the cause of our disdain of and disobedience to even these commandments of God. In this way, He gives us the cure for the cause, so that we shall be able to obey and be saved. What is the cure and what is the cause of this disdain? Hear what the Lord says, "Learn from me, for I am gentle and lowly in heart, and you will find rest for your souls" (Matt 11:29). Here briefly, in one word, He has shown us the root and cause of every evil and the treatment for it and also the cause of every good. He has shown us that arrogance defeated us, and that it is not possible to receive mercy, other than through its opposite, humility. As arrogance produces contempt and destructive disobedience, so humility produces obedience and the salvation of our souls. I have real humility in mind, not that of words and external forms, but of a true humble disposition that is cultivated in the heart itself and within this mind-set. This is what He means when he says "for I am gentle and lowly in heart".

8. Therefore, whoever wants to find true rest in his

* † Abba Dorotheos. *Practical Teaching on the Christian Life.* Translation, Introduction and glossary by Constantine Scouteris. Athens, 2000.

soul must learn humility and he will see that all joy, all glory and all true rest are to be found there, whilst in pride it is just the opposite. How have we come into all this affliction? How have we fallen into all this misery? Is it not because of our pride? Is it not because of our senselessness? Is it not because we took the wrong decision? Is it not because we chose to impose our bitter will? Why? Was not Man created with every luxury, in all joy, in all rest and in all glory? Was he not in paradise? God said, "Do not do that" but he did it. Do you realise the enormity of his pride? Do you see his obstinacy? Do you see his insubordination? Therefore, when He saw his impudence God said: "He is a fool, he does not know how to be happy. If he does not have a hard time, he will be totally lost. If he does not learn what sorrow is, he will not learn what rest is. Then He gave him that what he deserved and expelled him from paradise". Thus, Man was given up to self-love and to his own desires which would crush his bones, so as to learn not to trust himself but the commandment of God. The hardships from disobedience will teach him the calmness that comes from obedience as the Prophet says: "Your own wickedness will correct you" (Jer 2:19).

However, as I said in many ways, the goodness of God has not renounced His creature, but again invites and calls him "Come to me, all you who labour and are heavy laden, and I will give you rest" (Matt 11:26). It is as if he is saying, "You were labouring, you were miserable, you were suffering through your disobedience; come then, return, recognise your weakness and your shame, so that you may attain your rest and glory. Come, lead a life of humility, you who were dead through haughtiness. Learn from me, that I am gentle and lowly in heart, and you will find rest for your souls" (Matt 11:29).

9. Oh, Brethren, what is the result of pride? Oh, see what humility can do? What was the need for all these sufferings? For, if from the beginning Man had humbled himself, obeyed God, and kept the commandment he would not have fallen. Again, after his fall, God gave him an occasion to repent and to receive mercy but he kept his stiff-neck held high. He came to him and said "Adam, Where are you?" instead of saying "What glory you have left and what dishonour you have arrived at?" After that, He asked him "Why did you sin*? Why did you transgress the commandment?" By asking these questions, He wanted to give him the opportunity to say, "Forgive me". However, he did not ask for forgiveness. There was no humility, there was no repentance, but indeed the opposite. He answered, "The woman whom You gave to be with me" (Gen 3:9-12), he did not say, "the woman deceived me", but "The woman whom You gave to me", as if he wanted to say: "This catastrophe has

come upon me because of You". So it is, brethren, since Man is not accustomed to blame himself. He does not hesitate to consider even God as the cause of evil. Then God came to the woman and said to her, "Why did you not keep the commandment?" as if He wanted to say, "At least you, say forgive me, so as to humble your soul and to receive mercy". Again, there was no request for forgiveness. She also answered, "The serpent deceived me" (Gen 3:13), as if she wanted to say, "If the serpent sinned, where is my mistake?" Why did you act in this way, you pitiable ones? Make a bow of repentance, recognise your fault, be sorry for your nakedness. Neither one of them could blame himself, neither of them had the least bit of humility.

10. Thus, you can see, clearly, how we arrived at this situation. You can see how many evils we have arrived at, and of what sort through justifying ourselves, following our own opinion and insisting on our own will. All of which are children of that enemy of God, pride. In contrast, the products of humility are self-criticism, mistrust of our own wisdom and hatred of our own will, because from these one can rediscover one's own self and return to the natural state through purification which is the gift given to you by keeping Christ's holy commandments. For without humility one cannot obey the commandments neither can one do good, as Abba Mark says, "Without the heart being broken, it is impossible to be freed from evils and to obtain virtue." Therefore it is through breaking the heart that one accepts the virtues and is liberated from evils, practices the virtues and returns to one's rest.

11. All the saints have understood this and have tried to unite themselves with God through a humble way of life. Some of them, loving God, after Holy Baptism, not only removed the effect of the passions, but they also wanted to overcome the passions themselves and so to reach apathy: as was the case with St Antony and St Pachomius and the other Godbearing Fathers. Their goal was purification, as the Apostle says, "From all filthiness of the flesh and spirit" (2 Cor 7:1). Moreover, they knew that, as we have already said, the soul is purified and it could be said that the nous is also purified and by the keeping the commandments it can see and arrive at its natural state. This is because "The commandment of the Lord is pure, enlightening the eyes" (Ps 19:8). They have realised that by living in this world they could not attain virtue easily. So they decided to seek a strange life, a strange way. This is the monastic life. So, they started to leave the world and live in the deserts; fasting, sleeping on the ground, keeping vigil and other hardships, renouncing their native land, relatives, money and possessions, they crucified the world in themselves.

(to be continue)

Α' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

Κίνησις τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Κατὰ τὸν μῆνα Ἰούλιον ὁ Θεοφιλέστατος:

–Εἶχεν ἐκτενὴ συνεργασία μετὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἐφημερίδος τὸ «Βῆμα τῆς Ἐκκλησίας» κ. Ἰκάρου Κυριάκου.

Προήδρευσε τῆς Συνεδριάσεως τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς (1-7-04).

–Ἐδέχθη τὸν ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς ἐπισκέπτην κληρικόν π. Δημήτριον (2-7-04).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱ. Καθεδρικὸν Ναὸν μετὰ τὴν εὐκαιρίαν τῆς ἑορτῆς τῶν Προστατῶν Ἁγίων Ἀναργύρων τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς ἐν Ν.Ν.Ο. Εἰς τὸ τέλος τῆς Θ. Λειτουργίας ὁ Θεοφιλέστατος ἐτέλεσε ἀρτοκλασίαν καὶ ὠμίλησε καταλλήλως, ἐξάρας τὴν πολυτίμον προσφορὰν τῶν Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας.

Μετὰ ταῦτα παρεκάθησεν εἰς ἐπίσημο Γεῦμα, εἰς τὴν Μεγάλῃ Αἴθουσα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, τὰ ἔσοδα τοῦ ὁποίου διετέθησαν ὑπὲρ ἐνισχύσεως τῶν Προγραμμάτων τῆς Σχολῆς.

Εἰς τὸ ἐν λόγῳ Γεῦμα παρεκάθησαν ὑπὲρ τῶν 250 συνδαιτημόνων, ὠμίλησεν δὲ διὰ τὰ νέα προγράμματα τῆς Σχολῆς ὁ ἐκ τῶν ἀποφοίτων αὐτῆς καὶ νῦν μέλος τοῦ Διδακτικοῦ προσωπικοῦ κ. Φίλιππος Καριατλῆς.

Τὰ ἔσοδα τῆς ἐκδηλώσεως ταύτης ἀνήλθον εἰς τὸ ποσὸν τῶν \$12,200.00 (4-7-04).

–Προήδρευσε τοῦ Πρωτοβαθμίου Πνευματικοῦ Δικαστηρίου Ν.Ν.Ο. (6-7-04).

–Συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς Ἀντιπροέδρους τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου κ.κ. Μιχαὴλ Διαμαντῆ, καὶ Κων/νο Κόντη καὶ τὸν Συντονιστὴ τῶν Κεντρικῶν Γραφείων κ. Χ. Ἰορδανίδη, μετέβη εἰς Βρισηβάνην διὰ διευθέτησιν ὑποθέσεων τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς (9-7-04).

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινόν, εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίας Εὐφημίας Bankstown (10-7-04).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν ὡς ἄνω πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν καὶ ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς κοινὸν γεῦμα μεθ' ὄλων τῶν πιστῶν (11-7-04).

–Ἐδέχθη τὸν ἐκ Darwin κληρικὸν μας π. Ἰωήλ. Ἐπίσης ἐδέχθη τὸν ἐξ Ἑλλάδος ἐπισκέπτην Μοναχὸν π. Μάξιμον (12-7-04).

–Ἐδέχθη τὴν Σύμβουλον Ἐκπαιδεύσεως τοῦ ἐν Σύνδνεῦ Γενικοῦ Προξενείου κα Μαρία Ἀγαθαγγελίδου.

Προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου (13-7-04).

–Παρεκάθησεν εἰς Δεῖπνον εἰς Ὁμογενειακὸν Ἑστιατόριον τῆς Μελβούρνης, τὸ ὁποῖον παρέθεσεν ἡ Οἰκογένεια τοῦ κ. Κων/νου Κόντη (16-7-04).

–Ἐπί τῇ ἑορτῇ τῆς Ἁγ. Μαρίνης, ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἰσοδίων τῆς Θεοτόκου, ὅπου πανηγυρίζει τὸ παρεκκλήσιον τοῦ ὡς ἄνω Ἱ. Ναοῦ.

Μετὰ ταῦτα, μετὰ τοὺς λειτουργοὺς Ἱερεῖς παρεκάθησεν εἰς γεῦμα (17-7-04).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Βασιλείου Brunswick καὶ ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἱερατικῶς Προϊσταμένου π. Ἀθανασίου.

Παρεκάθησεν εἰς Δεῖπνον, τὸ ὁποῖον παρέθεσαν μερικοὶ

ἀπὸ τοὺς νέους τῆς Νεολαίας τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς περιόδου 1980-1990 μετὰ τὸν συζύγου των, κατόπιν πρωτοβουλίας τῶν κ. Χρ. Κονιδιτσιώτη καὶ Θεοδ. Θεοδώρου (18-7-04).

–Ἐπί τῇ ἑορτῇ τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀποστόλου Ἀνδρέου Nunawading, ἐνθα πανηγυρίζει τὸ παρεκκλήσιον τοῦ ἐν λόγῳ Ναοῦ (20-7-04).

–Ἐπεσκέφθη τὴν Ἑνορίαν τοῦ Ἁγ. Νικολάου Yarraville, ὅπου ἐνημερώθη διὰ τὴν πρόοδον τῶν ἐργασιῶν τῆς ἀνοικοδόμησις τοῦ Ἱ. Ναοῦ.

Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξεν, ἐπί τῇ μνήμῃ τῆς Ἁγίας Μαρκελλῆς τῆς Χιοπολίτιδος, εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῶν Ἁγ. Ραφαὴλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης Bentleigh, ἐνθα φυλάττεται παλαιὸν εἰκόνισμα τῆς Ἁγίας καὶ ἐορτάζεται πανηγυρικῶς.

Μετὰ τὸν Ἑσπερινὸν παρεκάθησεν εἰς Δεῖπνον μετὰ τῶν κληρικῶν καὶ τῶν συνεργατῶν τῆς Ἑνορίας (21-7-04).

–Ἐδέχθη μέλη τοῦ Συμβουλίου τῆς Νεολαίας Ν.Ν.Ο. καὶ συνεζήτησαν διὰ τὰ διάφορα προγράμματα των (23-7-04).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ Wollongong. Μετὰ ταῦτα, μεθ' ὄλων τῶν Φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, παρεκάθησεν εἰς γεῦμα, τὸ ὁποῖον ὠργάνωσεν ἡ οἰκογένεια Ἁντ. καὶ Μαρ. Φιάκου, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τὴν Φιλόπτωχον τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Τιμίου Σταυροῦ, πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Ἐκ μέρους τῆς Σχολῆς εὐχαρίστησε, ὁμιλήσας ἐν συντόμῳ, ὁ ἐκ τῶν τελειοφοίτων αὐτῆς κ. Κοσμάς Ζήσης καὶ ἐπελόγησεν ὁ Θεοφιλέστατος.

Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινόν, εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν Ἁγ. Παρασκευῆς Blacktown (25-7-04).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν ὡς ἄνω πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναὸν καὶ ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς κοινὸν γεῦμα μετὰ τὸ πλῆθος τῶν προσκυνητῶν (26-7-04)

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Παντελεήμονος Goulburn. Μετὰ τὸ πέρασ τῆς Θ. Λειτουργίας, παρεκάθησεν εἰς γεῦμα μετὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐκ Σύνδνεῦ καὶ Καμπέρας προσκυνητῶν (27-7-04).

–Ἐδέχθη τὸν ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἑλληνικῆς Κυπριακῆς Λέσχης κ. Νικόλαο Βασιλῆ.

ἔχει μακρὰν συνεργασίαν μετὰ τοῦ ἐκ τῶν Λογιστῶν τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς κ. Σπυρ. Ἀρβανιτάκη (28-7-04).

–Ἐδέχθη τὸν κ. Δημ. Κλωτσοτύρα, ἀπεσπασμένον Διδάσκαλον ἐξ Ἑλλάδος (29-7-04).

Β' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

Κίνησις τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ

Κατὰ τὸν μῆνα Ἰούλιον, ὁ Θεοφιλέστατος:

–Ἐπέστρεψεν εἰς Μελβούρνην ἐκ τοῦ ταξιδίου του εἰς Γενέτειρα (23-7-04).

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν πανηγυρικὸν ἑσπερινὸν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς St Albans, μετὰ τὴν συμμετοχὴ ὅλου τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῆς Μελβούρνης καὶ παρουσίᾳ πλῆθους πιστῶν (25-7-04).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς St Albans καὶ ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος εἰς τὴν αἴθουσα παραπλεύρως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

Τό ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας ἔχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν πανηγυρικό ἐσπερινόν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος Dandenong καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον παρατεθέν ὑπό τῆς Φιλοπτώχου τοῦ ἐν λόγῳ Ἱεροῦ Ναοῦ (26-7-04).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος Dandenong, παρουσίᾳ πλήθους πιστῶν πρὸς τοὺς ὁποίους διεβίβασε τὰς εὐχὰς καί τὴν εὐλογία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας κ.κ. Στυλιανοῦ, ἐν συνεχείᾳ δὲ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα τοῦ τμήματος τῶν ἡλικιωμένων τῆς ἐν λόγῳ Ἑνορίας-Κοινότητος (27-7-04).

–Ἐπεσκέφθη καί παρηκολούθησε τὰς ἐργασίας ἀνοικοδομήσεως τῆς νέας πτέρυγας τοῦ Γηροκομείου «ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ» καί ἐν συνεχείᾳ παρέστη εἰς συνεδρίασιν τοῦ Board τοῦ Κολλεγίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου εἰς τὴν αἴθουσαν συνεδριάσεων αὐτῆς. Κατὰ τὴν συνεδρίασιν ταύτην, τὸ Board ἐγκρίσει καί εὐλογία τοῦ Σεβασμιωτάτου, προέβη εἰς τὸν διορισμὸν τοῦ Καθηγητοῦ κ. Παναγιώτου Μούρτζιου ὡς διευθυντοῦ τοῦ Κολλεγίου, ὁ ὁποῖος θὰ ἀναλάβει τὰ καθήκοντά του μετὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ νέου Σχολικοῦ ἔτους 2005.

Μετὰ τὴν συνεδρίασιν τοῦ Board τοῦ Κολλεγίου καί εἰς τὴν ἰδίαν αἴθουσαν, παρέστη εἰς τὴν συνεδρίασιν τοῦ Board τῆς Βασιλειάδος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας ἐξετάσθη ἡ πορεία τῶν ἐργασιῶν τῆς ἀνοικοδομήσεως τῆς νέας πτέρυγας αὐτῆς.

Παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ὀνομαστικῆς αὐτοῦ ἑορτῆς εἰς τὸ ἐστιατόριον «Βασίλης καί Γιάννης» Footscray (29-7-04).

–Ἐδέχθη τὸν κ. Orhan Cicek, τοῦρκον δημοσιογράφον, Program-coordinator τοῦ Australian Intercultural Society

Τό ἑσπέρας παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ὀνομαστικῆς αὐτοῦ ἑορτῆς εἰς τὸ ἐστιατόριο Sansis εἰς Doncaster (30-7-04).

Γ' & Ε' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

Κίνησις τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δορυλαίου κ. Νικάνδρου

Κατὰ τὸν μῆνα Ἰούλιον ὁ Θεοφιλέστατος:

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν, ἐπὶ τῆς μνήμῃ τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμά καί Δαμιανοῦ, εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης Athelstone (1-7-04).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Δημητρίου Salisburg καί κατόπιν εὐλόγησε παρατεθείσαν διὰ τὸ Ἐκκλησίασμα, ὑπό τοῦ Ἑνοριακοῦ Συμβουλίου καί τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος, τράπεζαν (4-7-04).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg, ἐπὶ τῆς μνήμῃ τοῦ Ὁσίου πατρός ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου καί τῆς συμπληρώσει 34ετίας ἀπὸ τῆς εἰς Πρεσβύτερον χειροτονίας του.

Ἐδέχθη εἰς ἐπίσκεψιν τὸν Διευθυντὴν κ. Γεώργιον Νικολόν καί τὴν ἐκπαιδευτικὴν κ. Ἐλένην Βαλασαμάκη, τοῦ Ε' Δημοτικοῦ Σχολείου Θεσσαλονίκης, εὐρισκομένους εἰς Αὐστράλιαν εἰς τὰ πλαίσια ἀνταλλαγῆς ἐπισκέψεων μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου Renmark (5-7-04).

Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος (6-7-04).

Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν, ἐπὶ τῆς μνήμῃ τῆς Ἁγίας Κυριακῆς, εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg.

Ἐδέχθη ἀλληλοδιαδόχως εἰς ἐπίσκεψιν τοὺς Αἰδεσιμ. π. Εὐγένιον Κβασνιuk, Ἐφημέριον τῆς ἐνταῦθα ἀνηκούσης εἰς τὸ κλίμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Οὐκρανικῆς παροικίας, καί τὸν κ. Στέφανον Νικολαΐδην, Πρόεδρον τοῦ ἐνταῦθα Συλλόγου Κωνσταντινουπολιτῶν (7-7-04).

–Ἐδέχθη εἰς συνεργασίαν τὸν Ἀρχοντα Χαρτουλάριον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου κ. Βασίλειον Ταλιαντζήν, μέλος τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου καί Διευθυντὴν τῆς Βασιλειάδος Νοτίου Αὐστραλίας.

St Andrew's Greek Orthodox Theological College

Preparing Priests and Teachers for the Future of our Community

St Andrew's Theological College offers a program at undergraduate level (Bachelor of Theology, four year full-time) together with study opportunities at post-graduate level (Masters of Theology). The College is a member institute of the Sydney College of Divinity and its program is recognised by the Higher Education Board.

The program is simultaneously of an academic, spiritual and practical nature for its future priests, theologians and lay workers.

The program offers subjects in: **a) Humanities b) Biblical Studies c) Church History d) Liturgical Theology and Practice e) Theology.** Thereby imparting to students a thorough knowledge, skills and phronema in Orthodox theology and spirituality for ministry in an Australian context.

For further information write to the Registrar:

St Andrew's Greek Orthodox Theological College, 242 Cleveland St., Redfern 2016.

Ph.: (02) 9319 6145, Fax.: (02) 9319 4281 – Website: www.sagotc.orthodox.nsw.edu.au

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ

Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου προσφέρει πλούσιο πρόγραμμα σπουδῶν, καί τὸ πτυχίον (Bachelor of Theology) εἶναι ἀναγνωρισμένο ἀπὸ τὸ Αὐστραλιανὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας σάν ἰσότιμο μετὰ τῶν λοιπῶν Πανεπιστημιακῶν Σχολῶν. Ἐπίσης ἔχει ἀναγνωρισθῆ ἡ Θεολογικὴ μας Σχολὴ σάν ἰσότιμη μετὰ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῶν Πανεπιστημίων τῆς Ἑλλάδος.

Applications close 30th October, 2004

Ἐδέχθη εἰς ἐπίσκεψιν τόν κ. Γεώργιον Ἀθανασίου, ἐργάτην τῆς Ἐκκλησίας, μέχρις οὗτο τό ἐπέτρεψεν ἡ ὑγεία του ἐπί σειράν ἐτῶν, ἀπό τὰς θέσεις, μεταξύ ἄλλων, τοῦ Προέδρου τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς καί Προέδρου τοῦ Ἐνοριακοῦ Συμβουλίου Ἁγίου Παντελεήμονος, μετά τῆς συζύγου του, ἐριτίμου κ. Ζαχαρούλας (8-7-04).

Ἐδέχθη εἰς ἐπίσκεψιν τόν εὐλαβέστατον συμπάροικον κ. Ἀχιλλέαν Καραμανίδην, ἐκ Port Pirie.

Τό ἀπόγευμα ἀνεχώρησε, συνοδευόμενος ὑπό τῶν Αἰδεσιμ. Πρεσβυτέρου π. Κωνσταντίνου Σκουμπουρδῆ καί Ὅσιολ. Μοναχοῦ π. Εὐστρατίου Σιμωνοπετρίτου, διά ποιμαντικήν ἐπίσκεψιν εἰς Mount Gambier (9-7-04).

Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν ἐν Mount Gambier, παραχωρηθέντα ὑπό τῶν Ἀγγλικανῶν Ναόν, μεταφέρων εἰς τήν εὐάριθμον ἑλληνικήν παροικίαν τὰς εὐχὰς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου καί συγχαίρων αὐτοῦς διά τήν ἀγωνιστικότητα, τήν ἔμμονήν των εἰς τὰς πατρώας παραδόσεις καί τήν ἀγάπην των διά τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

Ἐτέλεσεν, εἰς τόν ὡς ἄνω Ναόν, τό Μυστήριον τῆς Βαπτίσεως τοῦ βρέφους Ἀριστείδου Langlands.

Ἐπέστρεψε μετά τῆς συνοδείας του εἰς Ἀδελαΐδα (10-7-04).

Ἐλειτούργησε μετά τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Μαδαγασκάρης κ. Νεκταρίου εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ Port Adelaide, μετά δέ τό πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας παρεκάθησεν εἰς τήν ὑπό τοῦ Δ. Συμβουλίου καί τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος παρατεθεῖσαν τράπεζαν, ἐπί τῆ ἀναχωρήσει τοῦ Θεοφιλεστάτου Μαδαγασκάρης διά τήν ἐπαρχίαν του (11-7-04).

Ἐπροήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς, εἰς ἣν παρευρέθη καί ὁ ἀναχωρῶν ἐντός τῶν ἡμερῶν διά τήν ἐπαρχίαν του Θεοφιλέστατος Μαδαγασκάρης κ. Νεκτάριος (12-7-04).

Ἐπαρεκάθησεν, μετά τοῦ Ὅσιολ. π. Εὐστρατίου, εἰς δεῖπνον παρατεθέν εὐγενῶς αὐτοῖς παρά τοῦ ζεύγους Χρήστου καί Γεωργίας Κορώνης ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῶν (13-7-04).

Ἐδέχθη εἰς ἀποχαιρετιστήριον ἐπίσκεψιν τόν ἀναχωροῦντα διά τήν ἐπαρχίαν του Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Μαδαγασκάρης κ. Νεκτάριον (16-7-04).

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξεν, ἐπί τῆς μνήμῃ τῆς Ἁγίας Μαρίνης, εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg.

Ἐπροέπεμψεν, εἰς τό ἀεροδρόμιον Ἀδελαΐδος, τόν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Μαδαγασκάρης κ. Νεκτάριον, ἀναχωροῦντα διά τήν ἐπαρχίαν του.

Ἐλόγησε πανηγυρικόν δεῖπνον τῆς Ἐνορίας-Κοινότητος Προφήτου Ἡλιοῦ Norwood, δοθέν, εἰς τὰ πλαίσια τῆς πανηγύρεως ἐπί τῆς μνήμῃ τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, εἰς τό Ἐνοριακόν-Κοινοτικόν Κέντρον αὐτῆς (17-7-04).

Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Σπυριδωνος Unley, καί ἐτέλεσεν ἐπιμνημόσυνον δέησιν ὑπέρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν ὑπέρ τῆς ἐλευθερίας πεσόντων κατά τό πραξικόπημα καί τήν τουρκικὴν εἰσβολήν εἰς Κύπρον τό 1974.

Ἐτέλεσε, διά τήν νεολαίαν τῆς πόλεως, τήν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἑσπερινοῦ, εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ Port Adelaide, μετά τό πέρας τοῦ ὁποίου εὐλόγησε τό ὑπό τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Κεντρικῆς Νεολαίας παρατεθέν, εἰς τήν παραπλεύρως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ αἴθουσαν, BBQ (18-7-04).

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε, κατά τόν Πανηγυρικόν Ἑσπερινόν, εἰς τόν ἐορτάζοντα Ἱερόν Ναόν Προφήτου Ἡλιοῦ Norwood (19-7-04).

Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν ὡς ἄνω πανηγυρίζοντα Ἱερόν Ναόν καί ἐν συνεχείᾳ εὐλόγησε τήν ἐόρτιον τράπεζαν, μεταφέρων εἰς τοὺς πιστοὺς τὰς εὐχὰς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου.

Ἐπεσεκέφη, εἰς τό νοσοκομεῖον Queen Elizabeth, τόν ἀσθενοῦντα Αἰδεσιμ. π. Ἐμμανουήλ Ζαΐκην, Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τῆς Ἐνορίας-Κοινότητος Ἁγίου Γεωργίου Port Pirie (20-7-04).

Ἐδέχθη τόν Αἰδεσιμ. π. Δημήτριον Μωραΐτην, Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τῆς Ἐνορίας-Κοινότητος Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης Renmark.

Ἐπροήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς (21-7-04).

Ἐλειτούργησεν, εἰς τήν ἑλληνικὴν καί ἀγγλικὴν, καί ἐκήρυξεν κατά τήν βραδυνὴν Θεῖαν Λειτουργίαν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης Athelstone (22-7-04).

Ἐπαρεκάθησε, μετά τοῦ Ὅσιολ. π. Εὐστρατίου, εἰς γεῦμα, εὐγενῶς παρατεθέν αὐτοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ζεύγους Βασιλείου καί Μαρίας Λιάπη (24-7-04).

Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton.

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξεν κατά τόν Ἑσπερινόν, ἐπί τῆς μνήμῃ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Ἀντωνίου Prospect (25-7-04).

Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν, ἐπί τῆς μνήμῃ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, εἰς τόν ὡς ἄνω Ἱερόν Ναόν καί, ἐν συνεχείᾳ, εὐλόγησε παρατεθεῖσαν ὑπό τοῦ Δ. Συμβουλίου καί τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος, εἰς τήν παραπλεύρως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ἐόρτιον τράπεζαν.

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε, κατά τόν Πανηγυρικόν Ἑσπερινόν, εἰς τόν ἐορτάζοντα Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg (26-7-04).

Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν ὡς ἄνω πανηγυρίζοντα Ἱερόν Ναόν καί ἐν συνεχείᾳ εὐλόγησε τήν ἐόρτιον τράπεζαν, μεταφέρων εἰς τοὺς πιστοὺς τὰς εὐχὰς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου.

Ἐπροέστη, εἰς τόν Ἱ. Ναόν Προφήτου Ἡλιοῦ Norwood, τῆς Ἐξοδίου Ἀκολουθίας τοῦ ἐκ τῶν ἰδρυτικῶν μελῶν τῆς Ἐνορίας-Κοινότητος, ἀειμνήστου Γεωργίου Στούππου (27-7-04).

Ἐπροήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Κεντρικῆς Νεολαίας (29-7-04).

Ἐπροήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Πνευματικοῦ Δικαστηρίου.

Ἐδέχθη τόν Αἰδεσιμ. π. Νικόλαον Παύλου, Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τῆς Ἐνορίας Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης Athelstone (30-7-04).

Ἐλόγησεν ἐόρτιον τράπεζαν τοῦ Συλλόγου Ἰμβρίων Ἀδελαΐδος, παρατεθεῖσαν εἰς τήν αἴθουσαν τοῦ Συλλόγου ἐπί τῆς συμπληρώσει 35ετίας ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Συλλόγου, καί ἀπηύθυνε ἐορτίους εὐχὰς (31-7-04).

« ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »

242 Cleveland Street, Redfern, 2016

Ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας

Ἐκδίδεται ἀπὸ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ

Υπ. ἐκδόσεως: Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Σελιδοποίηση: Οἰκονόμος. π. Ἄγγελος Ἀλιφιεράκης

www.voiceoforthodoxy.com

Ἐκτύπωση: Halkeas Printing Pty Ltd Tel.: 9698 8511